

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Hegedűs István ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a dr. Dósa Imre jogtanácsos által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe.) I. rendű alperes, a dr. Mikle Sándor jogtanácsos által képviselt II.rendű alperes neve II. rendű alperes ellen személyiségi jog megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 7. napján meghozott 71.P.25.129/2016/13. számú ítélete ellen az alperes részéről 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és az I. rendű alperes által a felperesnek fizetendő összeget 250.000 (kétszázötvenezer) forintra leszállítja, az elsőfokú perköltséget pedig 30.000 (harmincezer) forintra leszállítja.

A felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 264.000 (kétszázhatvannégyezer) forintra felemeli.

Az I. rendű alperes által fizetendő kereseti illeték összegét 36.000 (harminchatezer) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes, mint zálogkötelezett és az I. rendű alperes, mint zálogjogosult 2006. október 16-án ingatlant terhelő zálogjog alapításához jelzálogszerződést kötöttek egy az I. rendű alperes, mint hitelező által kötött lakossági jelzálog kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettség teljesítése biztosítására, melyben az adós egy másik magánszemély volt. A felperes és az I. rendű alperes 2010. február 9-én jelzálog kölcsönszerződés kiegészítést kötöttek, mely szerződésben az I. rendű alperes a felperes szerződéses státuszát tévesen, nem mint zálogkötelezett, hanem mint adóstárs rögzítette.

Az I. rendű alperes 2011. február 15-én értesítette a felperest arról, hogy adatait a Központi Hitelinformációs Rendszer (KHR) részére átadta figyelemmel arra, hogy a felperes kölcsönének hátraléka 2011. február 10-én meghaladta a késedelembe esés időpontjában érvényes legkisebb összegű havi minimálbért, és ezen minimálbérösszeget meghaladó késedelem folyamatosan, több

mint kilencven napon keresztül fennállt. Az adatátadást 2012. június 18-án vezették fel a KHR-be. A felperes 2016. október 4-én az I. rendű alperesnél kifogást terjesztett elő az adatainak a KHR-be történő felvezetése miatt. Az I. rendű alperes a felperes adatait a KHR-ből 2016. október 5-én törölte.

A felperes keresetében kérte annak megállapítását, hogy az I. rendű alperes megsértette az emberi méltósághoz, a személy hátrányos megkülönböztetésének tilalmához, a személyes adatok védelméhez való személyiségi jogait azzal, hogy tévedésből rögzítette a KHR-ben, majd onnan egy rendszerhiba okán személyes adatai törlése nem történt meg. Kérte továbbá 5.000.000 forint sérelemdíj, valamint perköltség megfizetésére kötelezni az I. rendű alperest.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a felperes adatait tévedés folytán adta át rögzítésre a KHR-be, álláspontja szerint a felperes keresetének szakszerűsége azonban eltűnt.

Az elsőfokú bíróság megállapította ítéletében, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy a felperes személyes adatait a Központi Hitelinformációs Rendszer (KHR) részére átadta, megsértette a felperes személyes adatok védelméhez való személyiségi jogát.

Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2.000.000 forintot, továbbá 150.000 forint perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg 180.000 forint kereseti illetéket, az I. rendű alperest, hogy 120.000 forint kereseti illetéket a Magyar Államnak.

Az elsőfokú bíróság döntését a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § c) és e) pontja, 2:42. § (2) bekezdése, 2:51. § (1) bekezdés b) pontja, 2:52. § (1)-(3) bekezdései, valamint a referencia adatok átadásának időpontjában hatályos, a hitelintézetekről és pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 50. § (1) bekezdése, 130/C. § (1) bekezdése, 130/K. (5) bekezdése, 54. § (1) bekezdése értelmezésére és alkalmazására alapította.

Felperes hátrányos megkülönböztetés tilalmára alapított keresetét elutasította. Megállapította, hogy a felperes személyes adatait az I. rendű alperes tévesen továbbította. Az alperes 2016. október 4-ig maga sem tudott a tévedésről, a Hpt. rendelkezéseiből következően azonban az I. rendű alperes a banktitok megtartásának kötelezettségét megszegte azzal, hogy a felperes személyes adatait, azok megismerésére nem jogosultak, a KHR-t vezető pénzügyi vállalkozás, továbbá bármely, a KHR-ből adatszolgáltatást kérő személy részére elérhetővé és megismerhetővé tette, ezért a felperes személyes adatok védelméhez fűződő jogát megsértette.

Az elsőfokú bíróság indokolása szerint a felperesnek kellett bizonyítania a jogsértéssel okozott nem vagyoni sérelem ellensúlyozására alkalmas sérelemdíj összegét.

Bizonyítottak találta azt a felperesi előadást, hogy a felperes a személyes adatainak KHR-ben való rögzítése miatt nem kapott kölcsönt a ... Zrt.-től, ezt mind az üzletkötő tanúvallomása, mind a 2016. június 8-i tájékoztató levél bizonyította. Mellőzte az I. rendű alperes megkeresésre irányuló bizonyítási indítványát, mivel az I. rendű alperes a fenti tájékoztató levél tartalmát nem vitatta. Kifejtette, hogy a felperes kizárólag személyiségi jog megsértése miatti sérelemdíj fizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest, nem vagyoni kártérítés megfizetése iránti igénye nem volt. A felperes által felvenni kívánt kölcsön meghiusulásából az általa lakott ingatlan fűtőkorszerűsítésének elmaradásából eredő hátrányok nem vehetők figyelembe, ez az igény külön perben érvényesíthető. Az így előterjesztett igény esetében értékelhető az is konkrét hivatkozás esetén, hogy a felperes a kárenyhítési kötelezettség körében más pénzintézetnél próbált-e a felújításhoz szükséges pénzügyi összeget megszerezni.

A sérelemdíj mértékénél értékelte, hogy az I. rendű alperes tévedése a felperes szerződéses státusza megváltoztatásánál súlyos volt, az I. rendű alperes nagyfokú gondatlansággal járt el, a felperes referencia adatai hosszú időn át a nyilvánosság számára elérhetőek voltak. Önmagában az, hogy az adatok rögzítésére a KHR-ben sor került az elsőfokú bíróság értékelése szerint a személyiségi jogsértés körében a felperesre és a környezetére érdemi kihatással nem bírt. Az, hogy a felperes a kölcsönt a KHR-be való adatfelvitel miatt nem kapta meg, e körben nem értékelhető.

Álláspontja szerint nem vehető figyelembe az az I. rendű alperesi magatartás sem, hogy az I. rendű alperes a kifogás előterjesztését követően rövid időn belül törölte a felperes adatait, mivel az I. rendű alperes számára a soron kívüli eljárás a törvény alapján kötelezettség volt.

Rögzítette, hogy az I. rendű alperes a KHR-be való rögzítésről tájékoztató levél felperes részére kézbesítését nem állította, kizárólag a feladás tényére és annak az üzletszabályzat rendelkezése alapján kézbesítettnek minősülésére hivatkozott, az üzletszabályzatát azonban nem csatolta.

A felperes kárenyhítési kötelezettségének megsértése tekintetében az I. rendű alperes előadásait érintőleges felvetéseknek értékelte, megítélése szerint az I. rendű alperes konkrét tényállítást nem terjesztett elő. Hangsúlyozta az elsőfokú bíróság, hogy kizárólag tény állítása esetében rendelhető el bizonyítás, a közrehatás, kárenyhítés elmulasztása vonatkozásában sincs helye bizonyítási teher kiosztásának vagy bizonyításnak, konkrét tényállítás hiányában. Megjegyezte, hogy a felperes az I. rendű alperes nyilvántartásában történő rögzítésre nem lehet hatással, az I. rendű alperes tévedését nem észlelte, közrehatása nem merül fel, kizárólag a kárenyhítési kötelezettség teljesítésének vizsgálata lehetett volna indokolt konkrét alperesi tényállítás esetén.

Fentiek alapján 2.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az I. rendű alperest, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A perköltségről a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést.

Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a sérelemdíj leszállítását. Másodlagos kérelemként kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára való utasítását.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta milyen körben vált nyilvánossá, illetéktelen személyek számára hozzáférhetővé a kifogásolt adat. Hangsúlyozta, hogy ameddig I. rendű alperesnek nem volt tudomása arról, hogy téves átadás történt, addig nem saját döntése alapján, hanem törvényi adatátadási kötelezettségre és a nyilvántartási idő szabályozására tekintettel állt fenn a téves adatátadás során előállt helyzet.

Kiemelte, hogy a KHR nem nyilvános adatbázis. Jelentőséget kell tulajdonítani annak is, hogy a jogsértéssel előállt helyzetet illetéktelen harmadik személyek milyen köre ismerhette meg. A KHR-ből történő adatátvétel a törvényi szabályozás alapján naplózásra kerül, pontosan megállapítható, hogy a téves adatközlés milyen körben vált ismertté. Az elsőfokú bíróság azonban ennek megállapítását elmulasztotta.

Nem értékelte az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a felperes törlési kérelmében azt állította, hogy részére a ... Bank 2014. június 25-én 220.000 forint limittel rendelkező hitelkártyát bocsátott ki. Ez pedig azt jelenti, hogy a felperes vonatkozásában más pénzüintézet a KHR adatokból nem vont le hátrányos következtetést.

Hivatkozott arra is, hogy a hibás KHR adatkezelésből nem következik sérelemdíj automatikus megállapítása. Felperes a személyiségi jogában esett sérelemnek sem a bekövetkezésére, sem annak súlyára nem vezetett bizonyítást, az ítélet ezért megalapozatlan.

Álláspontja szerint az aláíratlan üzleti levél nem alkalmas a banki hitelbírálat során figyelembe vett valamennyi tény - különösen az elutasítás valamennyi indokának - megítélésére, ezért tévesen állapította meg a bíróság bizonyítottként, hogy a KHR-ben való rögzítése miatt nem kapott kölcsönt a ... Zrt.-től. A módosítást felperes is szabályszerűen aláírta, I. rendű alperes a felperes szerepkörének változásában jóhiszeműen bízva teljesítette törvényes adatátadási kötelezettségét a

KHR-be. Tévesen állapította meg ezért az elsőfokú bíróság azt is, hogy felperes szerződéses státuszának megváltozását kizárólag I. rendű alperes gondatlansága okozta.

Megalapozatlan továbbá az az elsőfokú bírósági megállapítás, hogy az I. rendű alperes a KHR-be való rögzítésről tájékoztató levél felperes részére kézbesítését nem állította. A felperes az I. rendű alperesi tényállítást a postára adásról és az üzletszabályzatra vonatkozóan nem vitatta. Az üzletszabályzat csatolása ezért szükségtelen volt.

A sérelemdíj mértékét az irányadó bírói gyakorlatra figyelemmel eltúlzottnak találta. A KHR-be történő téves adatátadás, banktitok illetéktelen harmadik személy általi megismerése kapcsán elszenvedett sérelem ellentételezéseként 200.000-től 350.000 forintig terjedő mértékben tekintette megalapozottnak a bíróság a felperesi igényeket.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem munkálta ki, hogy a felperes milyen nem vagyoni sérelemre alapította keresetét, milyen törvényi szempontokat mérlegelve fogadta el. Kiemelten hivatkozott arra, hogy a bíróság az adott ügy egyedi tényállása alapján akként is dönthet, hogy adott esetben a személyiségi jog sérelmének kiegyenlítéséhez a rendelkező részben foglalt szankciók mellett sérelemdíj alkalmazása szükségtelen.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta, annak megalapozottságára hivatkozva és az elsőfokú bírósági eljárásban tett, a kölcsön törlesztésére, a kölcsönfelvétel meghiúsulására, az arról való értesülésére és annak okára vonatkozó előadásait megismételve. Álláspontja szerint ezért a fellebbezés megalapozatlan.

A fellebbezés túlnyomórészt alapos.

Fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a jogsértést megállapító, illetve a keresetet elutasító rendelkezése.

A másodfokú bíróságnak a fellebbezésre tekintettel a sérelemdíjról, annak mértékéről kellett határoznia.

Az elsőfokú bíróság a felek által indítványozott körben szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, szükségtelen volt a ... Zrt. megkeresése, a jegyzőkönyvben rögzített üzleti levél tartalma alkalmas annak bizonyítására, hogy a felperes kölcsönkérelmét a KHR-ben szereplése miatt utasította el a pénzügyet.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ennek megfelelően ki kellett egészíteni azzal, hogy a felperes kölcsönt kívánt felvenni a ... Zrt.-től fűtégkorszerűsítés céljából, a kérelmét azonban elutasították arra hivatkozással, hogy a KHR-ben szerepelnek az adatai. A felperes erre a körülményre alapította igénye összecszerűségét is. Mellőzni kellett továbbá az arra vonatkozó ítéleti megállapítást, hogy a felperest ért sérelem 2.000.000 forinttal kompenzálható. A sérelemdíj összege nem az ítélet tényállási részéhez tartozik, hanem a feltárt körülmények, megállapított tények alapján a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján a Pp. 206. § (1) bekezdésének megfelelően elvégzett bírói mérlegelés eredménye. Ellentmondásos az ítélet tényállási részében a 2011. február 15-i levéllel történt értesítés megállapítása, majd annak indokolási részben történő értékelése, hogy az alperes nem csatolta üzletszabályzatát. Az alperes alappal hivatkozott arra is a fellebbezésében, hogy az értesítés postára adása mellett az üzletszabályzat kézbesítéssel kapcsolatos rendelkezését sem tette vitássá a felperes a perben.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság sérelemdíjjal kapcsolatos döntésével és annak indokaival sem értett egyet.

Az alperes nem vitásan jogsértően továbbította a felperes - 2012. június 18-án felvezetett - adatait a KHR-be. Az elsőfokú bíróság által megállapított, a felperes személyes adatainak védelméhez fűződő jogsérelem, ezért 2012-ben legkésőbb bekövetkezett. Azzal, hogy az alperes az általa később elismert hibát nem észlelte, a folyamatos nyilvántartással a jogsérelem fennállt 2016. október 10-ig. A Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptk.) 8. § (2) bekezdése alapján azonban a Ptk. hatálybalépése előtt megkezdődött, folyamatosan tanúsított jogsértő magatartásra - ideértve a mulasztást is - akkor is a Ptk. hatálybalépése előtt hatályos jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni, ha a jogsértő magatartás befejezése a Ptk. hatálybalépése utáni időpontra esik.

A felperes sérelemdíj igényét ezért az elsőfokú bíróság által alkalmazott Ptk. helyett a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959-es Ptk.) 84. § (1) bekezdése e) pontja, 339. § (1) bekezdése és a 355. § (1) és (4) bekezdése szerint nem vagyoni kártérítési igényként kellett elbírálni. A nem vagyoni kártérítés összecszerűségénél azonban a 34/1992. (VI. 1.) AB határozat szempontjai és annak nyomán kialakult bírósági gyakorlat alapján a sérelemdíjhoz hasonlóan [Ptk. 2:52. § (3) bekezdés] a jogsértés súlyát, körülményeit, a felróhatóságot, a köztudomásúnak tekinthető, illetve a bizonyított nem vagyoni hátrányokat kellett értékelni. A téves jogcím megjelölés nem vezethetett a kereset elutasításához sem.

Az alperes részben alappal hivatkozott arra a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság tévesen és megalapozatlanul értékelte a szubjektív szankció összecszerűségére irányadó szempontokat az alábbiakra figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság azt helyesen állapította meg, hogy a kölcsön elmaradásának előadott vagyoni következményei (pl. magas fűtési költség, beruházási költségek) a vagyoni károk körébe tartoznak, ezek a nem vagyoni károk körében nem értékelhetők.

A felperes szerződéses státuszának téves rögzítése, megváltoztatása az alperesi magatartást az 1959-es Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján egyértelműen felróhatóvá tette, a másodfokú bíróság is nagyfokúnak találta a gondatlanságot. A banki nyilvántartás megfelelő vezetése, illetve a bankszerződések módosításának előkészítése a professzionális pénzügyi intézmény feladata, a fellebbező abban nem bízhatott jóhiszeműen, hogy alanyváltozás történt, erre semmilyen adat nem merült fel. A perbeli bankszerződés esetében ezért csak kisebb mértékben volt figyelembe vehető a felróhatóság körében, hogy a felperes 2010. február 6-i kölcsönszerződés kiegészítést valóban, mint adóstárs írta alá. Az elsőfokú ítéleti következtetésével szemben azonban az előbbi kölcsönszerződés kiegészítésre tekintettel lett volna lehetősége a felperesnek a hiba észlelésére és jelzésére a 2011. februári adattovábbítást megelőzően.

A téves adattovábbítás - a hitelképességet és kölcsönfelvételi lehetőségeket érintő következmények miatt - nem jelentéktelen súlyú jogsértés, jelen esetben egy kölcsönkérelem elutasításával is járt, az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a szubjektív szankció (sérelemdíj) alkalmazása indokolatlan. Ugyanakkor a KHR nem nyilvános adatbázis, a KHR rendszerben szerepeltetés nem tekinthető nyilvánosságra hozatalnak, ez ennél fogva az elsőfokú bíróság következtetésével ellentétben nem volt az összecszerűségét, illetve a jogsértés súlyát növelő tényezőként értékelhető.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy önmagában az adattovábbításnak nincs közvetlenül a sértettre, környezetére gyakorolt hatása. A kölcsönkérelem elutasítása és az azzal előállt nem vagyoni sérelmek, hátrányok azonban a jogsértő adattovábbítás tényleges hátrányos

következményeként értékelhetőek. Ezzel összefüggően a másodfokú bíróság megítélése szerint nem vagyoni hátránként a tanúvallomással is alátámasztott, ugyanakkor köztudomásúan is elfogadható, a kölcsön elutasításával együtt járó szokásos kellemetlenségek, a kölcsön céljának megghiúsulása felett érzett aggodalom, az emiatt szükségessé vált fáradozások vehetőek figyelembe.

A felperes egyéb tényleges nem vagyoni hátrányt nem adott elő, illetve nem bizonyított. A felperes tényelőadásai és bizonyítása a kölcsönkérelem elutasítása és az alperes felperes személyes adatainak KHR-be történt továbbítása és kezelése általi megsértése közötti kapcsolat állítására és bizonyítására fókuszáltak, álláspontja szerint, mivel nem kártérítési az igénye, csak a sérelemdíj mértékére volt bizonyítás folytatható. Arra ezért nem állt rendelkezésre kellő adat, tényelőadás, bizonyíték, hogy megállapítható legyen, hogy a KHR-be kerülésről a felperes ténylegesen az általa előadottak szerint értesült, illetve a kölcsön elutasításáról való tudomásszerzést követően milyen intézkedéseket tett. Arra sem, hogy milyen oksági láncba rendezhető tények, körülmények folytán milyen jellegű tényleges, vagyoni káron túli nem vagyoni sérelemként értékelhető hátrányok érték. Nem hagyható ebben a körben figyelmen kívül egyebek mellett az sem, hogy a kölcsönkérelem elutasítása a 13. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv szerint 2016. június 8-án kelt levéllel történt, a felperes pedig ehhez képest a rendelkezésre álló adatok szerint csak 2016. október 4-én jelezte az alperes felé a kifogását, amit követően az alperes - a kifogást nem vitatva - 2016. október 10-én, rövid időn belül intézkedett. A felperes intézkedései, alternatív hitelfelvételi lehetőségeire vonatkozó részletes előadás nem állt rendelkezésre, az életkori hivatkozás önmagában a kérelem elutasítása és a hitelfelvételi cél megghiúsulása közötti oksági kapcsolat és a nem vagyoni sérelmek állítására és bizonyítására egyéb adatok hiányában nem elegendő.

Az elsőfokú bíróság által megállapított összeg sérelemdíjként, és nem vagyoni kártérítésként egyaránt megalapozatlan és kirívóan eltúlzott a hasonló jogsértésekért megállapított összegekre tekintettel is. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság indokolása szerint a kölcsön megghiúsulásából eredő hátrányok nem voltak figyelembe vehetőek, ezért a megállapított 2.000.000 forint az elsőfokú bíróság indokolása alapján sem támasztható alá, az nem illeszkedett a hasonló esetekben megítélt összegek sorába.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét ezért a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatva az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíjat, a fenti szempontokat értékelve, a hasonló jellegű jogsértéseknél megállapított összegeket is figyelembe véve, nem vagyoni kártérítésként 250.000 forintra leszállította.

A megváltozott marasztalási összegre tekintettel az elsőfokú perköltségre és illetékre vonatkozó rendelkezések tekintetében is megváltoztatta az elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság a Pp. 253. § (2) bekezdése és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján, a rendelkező részben foglaltak szerint. A pertárgyértéket figyelembe véve a megállapításhoz tartozó meg nem határozható összeg (600.000 forint) tekintetében volt a felperes pernyertes, ezért az elsőfokú perköltséget a másodfokú bíróság a 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján ennek megfelelően állapította meg. Az illetékből pedig ugyanezen számítás alapján 36.000 forintot az alperesnek, míg a fennmaradó 264.000 forintot a felperesnek kellett megfizetnie.

Egyebekben - a marasztalási összeg, a perköltség és az illeték leszállítással és a felemeléssel nem érintett részében - az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes másodfokú tárgyalási nyilatkozata alapján perköltséget nem igényelt a jogsértés elismerésére figyelemmel, túlnyomórészt pernyertes lett a fellebbezési szakaszban, ezért az alperes

részére a másodfokú bíróság a fellebbezés eredményessége ellenére nem állapított meg másodfokú perköltséget.

Az alperes a fellebbezési illetéket leróta, ezért a másodfokú bíróságnak feljegyzett illetékről határoznia nem kellett.

Budapest, 2018. február 2.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró